

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ וַיֵּשֶׁב-בְּשִׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוּמָד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק כ"ט

קונטרס 839

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

כָּבֵד אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, שֶׁתְּלַמּוּד תּוֹרָה הִיא שְׂקוּלָה כְּנֶגֶד כָּל הַמְצוּוֹת. אֲשֶׁרֵי הַזֹּכָה לְהִיּוֹת עֲמָלוֹ בַּתּוֹרָה הֵן בְּנִגְלָה הֵן בְּנִסְתָּר, בְּסֵפֶר זֶהר הַקְדוּשׁ וְהַתְּקוּנִים.

וְכֹדָאֵי הוּא רִשְׁבִי, הַתְּנָא הָאֱלֹקֵי זְכוּתוֹ יְגוֹן עַלֵינוּ אָמוֹ, לְפִטְרֵ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין וּלְקַרְבֵי אֶת הַגְּאֻלָּה, וְעֵינֵינוּ תַחֲזִינָה בְּהַגְלוֹת נִגְלוֹת אֹרֶךְ הַשָּׁם וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת הַשָּׁם בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק, וְיִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בְּהַשָּׁם תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים בְּעִגְלָא וּבְקָרוֹב.

נְאוּם יִצְחָק יְרוּחַם בְּהַגְאוֹן הַחֲסִיד מוֹרִינוּ הַרְבֵּי רַבִּי מֹשֶׁה יְהוֹשֻׁעַ יְהוּדָא לִיב זְכָר צְדִיק לְבִרְכָה דִּיִּסְקוֹן

עַל דֶּרֶךְ תּוֹעֵלֶת וְנִחְיֻצוֹת הַלְמוּד הַקְדוּשׁ שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוּשׁ הַתְּקוּנִים כְּכֹר כְּתַבְתִּי בְּזֶה שְׁנָה שֶׁעָבְרָה. הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יִתֵּן הַתְּעוֹרְרוֹת תְּשׁוּבָה מְלַעֲיָלָא בְּלֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בִּישׁוּעָה קְרוּבָה כְּעַתִּירַת לֵב וְנִפְשׁ הַמְּחַכָּה.

**הַקָּטָן יוֹסֵף חַיִּים זְאֲנַעֲנִפְעֵלֵד
רַב וְאַב"ד לְקַהֲלַת הָאֲשֻׁכְנָזִים
בְּעִיר הַקְדֻשׁ יְרוּשָׁלַיִם תְּבַנֶּה וְתִכְוֹנֵן בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמוֹן**

צַה) בְּרוּךְ הַשָּׁם, כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְדַבֵּר הַשָּׁם מִירוּשָׁלַיִם
יְדוּעַ מַה שֶּׁכְּתַבּוּ בְּנִבְיָאִים (שְׁמוּאֵל ז', ט"ז) "וְהִלַּךְ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה וְסָבַב בֵּית אֵל וְהַגְלִיל וְהַמְצַפָּה וְשִׁפְטֵ אֶת יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה וְתִשָּׁבְתוּ הָרַמְתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ", שֶׁהִיא מַחֲזֵר עַל כָּל הַעֲוִרוֹת לְהַחֲזִירָם בְּתִשׁוּבָה וּמִשָּׁנָה שְׁלֵמָה שְׁנֵינוּ בְּאַבוֹת (פְּרָק ה' י"ח) כָּל הַמְּזַכָּה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוּ.

וּבִתְנָא דְּבִי אֱלִיהוּ פְּרָק י"א אֵיתָא, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְשָׁמָּה תֵּאמַר אוֹתָן שְׁבָעִים אֶלְף שְׁנֵהָרְגוּ בְּגַבְעַת בְּנִימִין מִפְּנֵי מָה נִהְרְגוּ? לְפִי שֶׁהִיא לָהֶם לְסִנְהֶדְרִין גְּדוֹלָה שֶׁהֵנִיחַ מֹשֶׁה וַיהוֹשֻׁעַ וּפְנַחֵס בֶּן אֶלְעָזָר עִמָּהֶם, הִיא לָהֶם לֵילָךְ וּלְקִשׁוֹר חֲבָלִים שֶׁל בְּרָזֵל בְּמַתְנִיָּהֶם וְלַהֲגַבִּיָּה בְּגִדֵיהֶם לְמַעַלָּה

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וּבְזוּהַ יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדָשׁוּ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רַקוּדִין דִּקְדָּשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבֵּי קְדָשׁוּ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזוּהַ הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשִׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזוּהַ מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדָּשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדָשׁ הַקְדָּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזוּהַ, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים "וְיִקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ אֲבִיךָ".

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלַךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מארכבותיהם ויחזרו בכל עירות ישראל, יום אחד ללכיש יום אחד לבית אל, יום אחד לחברון יום אחד לירושלים, וכן בכל מקומות ישראל, וילמדו את ישראל תורה ודרך ארץ בשנה ובשנים ובשלשה, כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולמות כֵּלָן שֶׁבְּרָא מִסוּף הָעוֹלָם ועד סופו. והן לא עשו כן, אלא כִּשְׁנִכְנְסוּ לְאַרְצָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם נִכְנַס לְכַרְמוֹ וּלְיַיְנוּ וּלְשֵׂדֵהוּ וְאוֹמְרִים שְׁלוֹם עֲלֶיךָ נַפְשִׁי, כְּדִי שְׁלֹא לְהַרְבוֹת עֲלֵיהֶם אֶת הַטָּרָח.

צו) מִזְכֵּי לְחַיִּיבֵיָא: אָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה: לָמָּה זָכָה אֶלְקָנָה לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שֶׁשְּׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה עוֹלָה וּמַעֲלָה לְבָנֵי אָדָם הַרְבֵּה עִמּוֹ וּמִזְכָּה אוֹתָם, וְכֵן שְׁמוּאֵל בָּנוּ נָהֵג אַחֲרָיו.

וְזֶה לְשׁוֹן מוֹרֵינוּ הַרְבֵּ תַיִם וַיִּטַּל זְכוּרֹנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא בְּשַׁעְרֵי קִדְשָׁה (חֶלֶק ב' שַׁעַר ז')

מִזְכֵּי לְחַיִּיבֵיָא אָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה: לָמָּה זָכָה אֶלְקָנָה לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שֶׁשְּׁקוּל כְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה עוֹלָה וּמַעֲלָה לְבָנֵי אָדָם הַרְבֵּה עִמּוֹ וּמִזְכָּה אוֹתָם, וְכֵן שְׁמוּאֵל בָּנוּ נָהֵג אַחֲרָיו וְסַבֵּב הַגִּלְגָּל וּבֵית אֵל וְשֹׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל. וַתִּשְׁבְּתוּ הַרְמַתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ. וְאַבְרָהָם לֹא זָכָה לְכָל מַעֲלוֹתָיו אֲלָא מִשּׁוּם "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרֹן" וכו'.

הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים: עֵאל לַע' עֲלָמִין גְּנִיזִין, דְּלֹא זָכִי בְּהוּ בַר נֶשׁ אַחֲרָא, בַר אֵינוֹן גְּנִיזִין לֵאֵינוֹן דְּעַבְדֵי נַפְשֵׁיהוֹן דְּחַיִּיבֵיָא. וְאַלְמְלִי הוּוּ יַדְעֵי בְּנֵי נְשָׂא, כְּמָה תוֹעֲלֵתָא וְזָכוּ (גְּרַמִּי לְצַדִּיקָא) וְזָכָאן בְּגִינֵיהוּ כַּד זָכוּ לְהוֹן. הוּוּ אֲזֵלוּ אַבְתְּרֵיהוּ, וְרַדְפֵי לֹון כְּמֵאן דְּרַדִּיף בְּתַר חַיִּין.

וּבִסְפָר הַזֶּה רִישׁ פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה (דף קכ"א:) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: הַגְּדִיל לְסִפָּר בְּשִׁבְחַ מַצָּה זֹו וְאָמַר זָכָאָה בְּעֵי לְמַרְדֵּךְ בְּתַר חַיִּיבֵיָא, וּלְמַקְנֵי לִיָּה בְּאֶגְרָ שְׁלִים, וְדָא אֵיהוּ שְׁבַחָא דִּיסְתַּלְקָ בִּיהַ? קָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יַתִּיר מִשְׁבַּחָא אַחֲרָא, וְאִסְתַּלְקוּתָא דָא יַתִּיר מִכְּלָא וְכוּ', וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן, (מִלֹאכִי ב) וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעֲוֹן. וְכְתִיב (מִלֹאכִי ב) בְּרִיתִי הִיְתָה אֵתוֹ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם. אֵיהוּ

וּבְשֵׁנֵי־לְמוֹ, גֵּרָם הַחֲטָא עַל שְׁנֵאת חֲנָם, וְהִתְעוֹרְרָה אוֹתָהּ שְׁנֵאת חֲנָם שְׁלֵרָא־שׁוֹנָה. זְהוּ שְׁכַתוּב וַיִּשְׁנָאוּ אֹתוֹ, אֵת אוֹתוֹ הַצְּדִיק. וְאִזּוֹ נִמְן אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיַד מִי שְׁשׁוֹנָא אוֹתָם שְׁנֵאת חֲנָם. זְהוּ שְׁכַתוּב בְּאֲדוּם יַעַן הִיֹּת לָךְ אֵיכַת עוֹלָם וְתִגְרַר אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי חֲרָב.

פְּרַשְׁת בְּשִׁלַּח

לֹא עֲלֵתָה שׁוֹעֲתָם לִפְנֵינוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּשֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּין בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעְלָה, אוֹתוֹ הַדִּין מֵה נִהְיָה? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַעֲבִיר אוֹתָהּ בְּאוֹתוֹ נִהַר דִּינִינִי, וְהַעֲבִיר אוֹתָם מִשְׁלֹטוֹנָם, וּמִנְהָ שְׁלִיטִים אַחֲרֵים שֶׁל הַעַמִּים. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּתוּב (תְּהִלִּים קד"ד) מִשְׁרַתִּיו אֵשׁ לֹהֵט? אָמַר לוֹ, יֵשׁ אֵשׁ קֶשֶׁה מֵאֵשׁ, וְיֵשׁ אֵשׁ שְׁמִכְכָּה אֵשׁ (שְׁדוּחָה א"ש).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הֲלָחֵם וְגו'. (שְׁמוֹת י"ז). מֵה הַטַּעַם יְהוֹשֻׁעַ עָרַף קָרֵב וְלֹא מִשְׁאֵר הָעַם? אֶלֶּא מִשּׁוֹם שֶׁעַמְלָק בָּא עֲלֵיהֶם עַל אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל שִׁבַּת שְׁלֵא שְׁמָרוּ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִעִירוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה, אֶלְמָלִי שְׁמָרוּ יִשְׂרָאֵל שִׁבַּת רֵאשׁוֹנָה, לֹא שׁוֹלְטֵת בָּהֶם אִמָּה וְלִשׁוֹן. מֵה כְּתוּב? (שֵׁם טו) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעָם לְלֶקֶט וְלֹא מִצָּאוּ, וְכַתוּב וַיָּבֵא עַמְלָק.

וְכֵּן רָאָה אֵת סוּד הַדְּבָר, כְּשֶׁצִּוְּהָ אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִרְהָ עַל שִׁבַּת, מִשּׁוֹם שֶׁבָּאָה מִדַּת הַדִּין לְקַטְרֵג עַל אוֹתוֹ הַחֲטָא שֶׁל הַצְּדִיק שְׁמָכְרוּ אוֹתוֹ, שֶׁהוּא כְּנֶגֶד יוֹם הַשִּׁבַּת, וְהֵם הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לְחַל, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הָרִי יֵשׁ לָהֶם רְפוּאָה לְאוֹתוֹ הַחֲטָא, אִם הֵם שׁוֹמְרִים אֵת יוֹם הַשִּׁבַּת, שֶׁהוּא כְּנֶגֶד צְדִיק חֵי הַעוֹלָמִים. וְהִינֵנוּ מֵה שְׁכַתוּב (שֵׁם

וְכֵּן אֶשְׁתַּלְּמוּ, גֵּרָם חוֹבָה דְּשְׁנֵאת חֲנָם, וְאִתְעַר הִיא שְׁנֵאת חֲנָם דְּקַרְמִיתָא, תְּרָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּשְׁנָאוּ אֹתוֹ, לְמַהוּא צְדִיק. וְכִרְיָן וְכֵּן נִתְחַן קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּיַד דְּמָנָן לֹון שְׁנֵאת חֲנָם, תְּרָא הוּא דְכְּתִיב בְּאֲדוּם יַעַן הִיֹּת לָךְ אֵיכַת עוֹלָם וְתִגְרַר אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי חֲרָב.

פְּרַשְׁת בְּשִׁלַּח

לֹא עֲלֵתָה שׁוֹעֲתָם לִפְנֵינוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּד עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא דִּינָא בְּפַמְלִיא שֶׁל מַעְלָה, הֵהוּא דִּינָא מֵאֵי הָיוּ. אָמַר ר' אֶלְעָזָר, אַעֲבִר לָהּ בְּהֵהוּא נִהַר דִּינִינִי, וְאַעֲבִר לְהוֹן מִשׁוֹלְטָנְהוֹן, וּמִנֵּי שׁוֹלְטָנִין אַחֲרֵנִין דְּשֶׁאָר עַמִּין. אָמַר לִיה, וְהָא כְּתִיב (תְּהִלִּים קד"ד) מִשְׁרַתִּיו אֵשׁ לֹהֵט. אָמַר לִיה אֵת אֵשׁ קֶשֶׁה מֵאֵשׁ, וְאֵת אֵשׁ דְּכָבִי אֵשׁ. (ס"א דְּרַחֵי אֵשׁ).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הֲלָחֵם וְגו', מֵאֵי טַעְמָא יְהוֹשֻׁעַ אֶגַּח קָרֵבָא וְלֹא מִן שְׁאָר עַמָּא. אֶלֶּא בְּגִין דְּעַמְלָק אֲתָא עֲלֵיהֶו, עַל הֵהוּא חוֹבָא דְּשִׁבַּתָּא דְּלֹא נִטְרָין לִיה, כְּמָה דְּאֲתַעְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה, אֶלְמָלִי נִטְרוּ יִשְׂרָאֵל שִׁבַּתָּא קַמָּא, לֹא שְׁלֵטָא בְּהוּ אוּמָה וְלִשׁוֹן. מֵה פְּתִיב וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעָם לְלֶקֶט וְלֹא מִצָּאוּ, וְכַתִּיב וַיָּבֵא עַמְלָק.

וְהָא חֲזִי רְזָא דְּמַלְהָ, כְּד פְּקִיד לֹון קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְהָ עַל שִׁבַּתָּא, בְּגִין דְּאֲתִיָּא מִדַּת דִּינָא לְקַטְרֵגָא עַל הֵהוּא חוֹבָא דְּצְדִיק דְּזַבִּינוּ לִיה, דְּאִיהוּ לְקַבִּיל יוּמָא דְּשִׁבַּתָּא, וְאִינּוֹן אֶפִּיקוּ לִיה לְחוּל, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, הָא אֵית לֹון רְפוּאָה לְהֵהוּא חוֹבָה, אִי אִינּוֹן נִטְרָין לְיוּמָא דְּשִׁבַּתָּא, דְּאִיהוּ לְקַבִּיל צְדִיק חֵי הַעוֹלָמִים. וְהִינֵנוּ דְּכַתִּיב וַיִּזְרְהוּ ה' יַעַץ. יַעַץ חַיִּים, דִּינִטְרוֹן יוּמָא דְּשִׁבַּתָּא. וְאִינּוֹן אֲחִילוּ לִיה, כְּדִין וַיָּבֵא עַמְלָק. הַחֲטָא, אִם הֵם שׁוֹמְרִים אֵת יוֹם הַשִּׁבַּת, שֶׁהוּא כְּנֶגֶד צְדִיק חֵי הַעוֹלָמִים. וְהִינֵנוּ מֵה שְׁכַתוּב (שֵׁם

(טו) ויזרהו ה' עץ. עץ חיים, שישמרו את יום השבת, והם חללו אותו, אז ויבא עמלק. באותה שעה אמר לו משה ליהושע, צא וצדף קרב עם עמלק, שהרי לך ראוי, משום שאמרה בן בנו של אותו צדיק, והוא באותו החטא בא עלינו. ואם לא נמצא מקטרג לו לעמלק מחלקו ובנו של אותו הצדיק, אין מי שיכול לו, ואז עשה יהושע כמו שאמר משה.

ובא ראה שבגלל אותו החטא בא עליהם, שפגש את אותם שהיו מאחורי הענן, ולקח מהם את אות הברית קדש ונדק אותו כלפי מעלה, ואם הם לא היו חוטאים בו, לא היה לו סיוע מלמעלה לעשות כן, אלא כדי להראות להם שיפירו את חטאם, שחטאו באותו הצדיק ששמר את הברית הזו, וכעת חללו השבת שהיא כנגדו, שהיא באה להגן עליהם מפני מדת הדין.

בא ויראה מה פתוב, (במדבר לג) ויסעו ממרה ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים וגו'. מהו אילמה? אלא ששבו לעבודת הקדוש ברוך הוא ולקבל דברו בלב שלם, משום כן אל"י מ"ה. והרי פרשה שאותו המקום היה משבח במים מפל המקומות של העולם, שהרי תורה שבכתב שם היא, ושם שנים עשר מעינות ושבעים דקלים, והכל בסוד האמונה, שהרי כל שבעים הסנהדרין נזונים משם ומתברכים מאותם מים העליונים המבשמים.

אשרי מי שזוכה למים הללו להתברך מהם, וישראל הקדושים שורים שם, ומחברים את אותם המים העליונים עם אותם שנים עשר מעינות

בהריא שעתא, אמר ליה משה ליהושע, פוק אגח קרבא בעמלק, דהא לך חזיא, בגין דאת בר בריה דההוא צדיק, ואיהו בההוא חובא אתי עלן. ואי לא אשתכח מקטרגא ליה לעמלק, מחולקיה ומפנוי דההוא צדיק, לית מאן דיכיל ליה, כדין עבד יהושע כמא דאמר משה.

ותא חזי, דבגין ההוא חובא אתא עליהו, דארע לון לאינון דהווי מבתר עננא, ונסיב מינייהו האי ברית קדישא, וזריק ליה כלפי עליא. ואי לאו דאינון חאבו ביה, לא הוה ליה סיעתא מלעילא למיעבד הכי. אלא בגין לאחזאה לון, דישתמודעון חוביהון דחבו בההוא צדיק, דנטר האי ברית, והשתא אחילו שבתא דאיהו לקבליה, דאיהי קאי לאגנא עליהו מקמי מדת דינא.

תא חזי מה פתיב, (במדבר לג טו) ויסעו ממרה ויבאו אילמה ושם שתים עשרה עינת מים וגו'. מהו אילמה, אלא דתבו לפולחנא דקודשא בריהו, ולקבלא מלוי בלבא שלים, בגין כן אל"י מ"ה.

והא אוקמוה, דההיא אתרא הוה משופח במיא, מפל אתרין דעלמא, דהא אורייתא שבכתב תמן הוא, ותמן תרין עשר מבויעין, ושבעין דקלין. וכולא ברזא דמהימנותא, דהא פלהו שבעין סנהדרין מההוא אתרא מתנין, ומתברכין מאינון מיין עילאין בסימאן.

זכאה מאן דזכי להנהו מיא לאתברכא מנייהו. וישוראל קדישין שראן תמן, ומחברין אינון מיין עילאין באינון תרין עשר מבויעין תתאין. ואי אינון קלקלו בקדמיתא, וחו בו לגבי ההוא צדיק, הא אדפקו ליה

תחוננים. ואם הם קלקלו
בראשונה וחסאו לצדיק ההוא,
הרי הדביקהו במקומו, והעולם
נזון על ידו, ושבעים תמרים
נזונים מאותו התמר, (שיר ז) זאת
קומתך דמתה לתמר. ואותם
שנים עשר מענינות, כנגד שנים
עשר שבטים, סובבים את אותו
מקום קדוש.

והיו ישראל עוסקים בלמוד תורה
שלקדו ממרה, והתחבר עמם
הברית הקדוש ההוא, ונפרד נחש
עקלתון מאתה באר מים, שהיה
מקור אותם המים. ומי היה
גורם? חטאיהם עד עתה.

אבל כעת, כיון שחזרו בתשובה
לרבונם, והקדוש ברופ הוא למד
אותם דרכי אותו עץ החיים, זהו
שכתוב (שמות ז) ויורה ה' עץ - זו
תורה שבכתב. וישלף אל המים
- זו תורה שבעל פה. ומה זה
וישלף? אלא י"ש ל"ך. י"ש זה
העולם הבא. זהו שכתוב (משלי ח)
להנחיל אהבי יש. ל"ך זה האם
העליונה, חמשים שערים שנדבק
בו. אז בשמו המים, וירד הטל
העליון מהעתיק הקדוש,
והתמלא שדה התפוחים.

מי גרם כל זה? אל"י מ"ה,
תשובת ישראל לרבונם, ואז
היתה להם רשות לחנות על
המים הללו. זהו שכתוב (שמות טו)
ויחננו שם על המים. מהו ויחננו
שם? אלא סם החיים שורה
באותם המים, משום כף ויחננו
שם על המים.

מדרש הנעלם

ומטף אשר הפית בו את היאר
קח בידך והלכת (שמות י). למדנו,
אמר רבי יוסי, חקוק היה המטה
משיני צדדים בשם הקדוש. צד
אחד של רחמים ודין באותיות
חקוקות, וצד אחד דין עם דין,
נחש עלי צור.

באתריה, ומתזן על ידיה עלמא. ושבעים
תמרים אתזינן מההוא תמר, (שה"ש ז ט) זאת
קומתך דמתה לתמר. ואינון תרין עשר
מבועין, לקביל תרין עשר שבטין, סחרין
לההוא אתרא קדישא.

והו ישראל עסקין באולפן אורייתא, דאוליפו
ממרה. ואתחבר עמייהו ההוא ברית
קדישא, ואתפרש חוץ עקימא מההוא באר
מים, דהוה ממרר לאינון מין. ומאן הוה גרים
חובייהו עד השפא.

אבל השפא, כיון דאהדרו בתשובתא
למאריהון, וקודשא בריך הוא אולף
לון אורחי דההוא אילנא דחיי, הדא הוא
דכתיב, ויורה ה' עץ, דא תורה שבכתב.
וישלף אל המים, דא תורה שבעל פה. ומאי
וישלף, אלא י"ש ל"ך, י"ש, דא עלמא דאתי.
הדא הוא דכתיב, (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש.
ל"ך, דא אימא עילאה, חמשין תרעין
דאתדבק ביה. כדין בסימו מיא, ונחת טלא
עילאה מעתיקא קדישא, ואתמלי חקל
תפוחין.

מאן גרם כל דא, אל"י מ"ה, תיובתא דישראל
למאריהון. וכדין הוה להון רשו, למשרי
על הנהו מיא. הדא הוא דכתיב, ויחננו שם
על המים. מאי ויחננו שם, אלא סמא דחיי
שריא באינון מין, כגין כף ויחננו שם על

המים. (דף לח ע"ב א)

מדרש הנעלם

ומטף אשר הפית בו את היאר קח בידך
והלכת. תנאי, אמר רבי יוסי, גליף הוה
חוטרא מתרין סטרין, בשמא קדישא. חד
סטרא דרחמי ודינא באתוון גליפין. וחד סטר
דינא בדינא, (משלי ל יט) נחש עלי צור.

בא וְרָאָה, כְּתוּב (שם יד) וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטֵּף וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם. מַה זֶה וַנִּטָּה? כְּלוּמַר, וַנִּטָּה בְּצַד אֶחָד שֶׁחֻקֵּי בְּרַחֲמִים וְדִין. וְכְתוּב וַיִּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ, וְלֹא כְּתוּב וַיִּשְׁלַח אֶת יָדוֹ, כְּלוּמַר שֶׁנִּטָּה מִצַּד אֶחָד.

וְאִם תֹּאמַר שֶׁהִיָּה חֻקֵּי מִקְדָּם לְכֵן נִחַש עָלַי צוּר? אֲלֵא בַּסֵּנֶה נִחְקַק, שֶׁכְּתוּב (שם ד) וַיִּשְׁלִיכֵהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנַחֵשׁ. בְּאוֹתָהּ הִשְׁעָה נִחְקַק עָלַי צוּר.

וְכֹא רָאָה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רִצָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁשְּׁמוֹתָיו שֶׁהֵיוּ חֻקֵּי קִיּוּמֵי בְּמִטָּה, יַעֲשׂוּ אוֹתוֹת. וְלִמְדָנּוּ, שְׁנֵי אוֹתוֹת נַעֲשׂוּ בַיָּם בְּאוֹתוֹ הַצַּד שֶׁנִּטָּה מֹשֶׁה בְּרַחֲמִים וְדִין. קָרַע אֶת הַיָּם לְיִשְׂרָאֵל בְּשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבִילִים, וְהָשִׁיב בְּדִין עַל הַמְּצָרִים, וְהִטְבִּיעַם בְּתַהוֹם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם טו) וַיִּשָּׁב ה' עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם. בְּאוֹתָהּ הִשְׁעָה רִצָּה לְהוֹצִיא מִיָּם. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִשָּׁה, נִטָּה בְּמִטָּה מִצַּד אֶחָד, שֶׁשְׁנֵי אוֹתוֹת נַעֲשׂוּ בּוֹ כְּמוֹ שֶׁנַּעֲשׂוּ מִהַצַּד הָאֶחָד. אוֹת אֶחָד כָּאֵן, וְאוֹת אֶחָד בְּמִרְיָבָה. אַבְל כְּעַתָּה, (שם טז) וְהִפְתִּית בְּצוּר. מַהוּ צוּר?

בְּצוּר הַזֶּה שֶׁהִנַּחֵשׁ עוֹלָה בּוֹ. רַפְּעַם אַחֲרַת אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַהוּ שְׁכַתוּב (במדבר ט) קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקְּהֵל אֶת הָעֵדָה אִתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד וְדַבַּרְתֶּם, מַהוּ וְדַבַּרְתֶּם? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, צִוָּה אוֹתוֹ עָלַי נִחַש. שֶׁהָרִי נַעֲשֶׂה בְּצוּר, כְּעַתָּה צָרִיךְ שֶׁיַּעֲשֶׂה בְּנַחֵשׁ, לְהַשְׁלִים אֶת שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתֵי תֵּלְלוֹ.

מִשְׁמַע דְּכְתִיב וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֵּלַע. וְכְתִיב (שם טז) וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאַלְהֵים וּבַמִּשְׁחָה. מַה אַחֲרָיו? (שם טז) וַיִּשְׁלַח ה' בָּעָם אֶת

הָא חֲזִי, כְּתִיב וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטֵּף וַנִּטָּה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם. מַאי וַנִּטָּה. כְּלוּמַר, וַנִּטָּה בְּחַד גִּיסָא, דְּגַלְיָפָא בְּרַחֲמֵי וְדִינָא. וְכְתִיב וַיִּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ, וְלֹא כְּתִיב וַיִּשְׁלַח אֶת יָדוֹ, כְּלוּמַר, אֶסְטִי מִחַד גִּיסָא.

וְאִי תִימָא, דְּגַלְיָף הוּא מִקְדָּמַת דִּנְא נִחַש עָלַי צוּר. אֲלֵא בְּאַסְנָא אֲתַגְלִיף דְּכְתִיב (שמות ד ג) וַיִּשְׁלַכֵהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנַחֵשׁ. בַּהִיא שְׁעַתָּא אֲתַגְלִיף נִחַש עָלַי צוּר.

וְהָא חֲזִי אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְשְׁמוּי דְהוּו גְּלִיפִין בְּחוּטְרָא יַעֲבִיד אֲתָאן. וְתַנְיָא, תְּרִין אֲתִין אֲתַעֲבִידוּ בְּלִמָּא, בַּהִיא סִטְר דְּסִטָּא מֹשֶׁה בְּרַחֲמֵי וְדִינָא. בְּזַע יִמָּא לְיִשְׂרָאֵל בְּתַרְסֵר שְׁבִילִין, וְאַתִּיב בְּדִינָא עַל מְצָרָאֵי, וְאַטְבַּע לֹוֹן בְּתַהוֹמָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּשָּׁב ה' עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם.

בַּהִיא שְׁעַתָּא, בְּעֵי לְאַפְקָא מִיָּא, אָמַר לִיהַּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֹשֶׁה, אֶסְטִי חוּטְרָא מִגִּיסָא אַחֲרָא. דְּתִרִין אֲתָאן אֲתַעֲבִידוּ בִּיהַּ. כְּמָא דְאַתַּעֲבִיד מִסְטְרָא אַחֲרָא. חַד אֶת הַכָּא, וְחַד אֶת בְּמִרְיָבָה. אַבְל הַשְׁתָּא, וְהִפְתִּית בְּצוּר. מַאי צוּר. בַּהִיא צוּר דְּסִלְיָק נִחַש.

לְזַמְנָא אַחֲרָא אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַאי דְכְתִיב, (במדבר כ ח) קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקְּהֵל אֶת הָעֵדָה אִתָּה וְאַהֲרֹן אַחִיד וְדַבַּרְתֶּם. מַהוּ וְדַבַּרְתֶּם, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַנִּי לִיהַּ עָלַי נִחַש. דִּהָא אֲתַעֲבִיד בְּצוּר, הַשְׁתָּא בְּעֵי דִיתַעֲבִיד בְּנַחֵשׁ. לְאַשְׁלֵמָא שְׁמוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּאַלִּין אֲתַוּוּן.

מִשְׁמַע דְּכְתִיב וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֵּלַע. וְכְתִיב (שם טז) וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאַלְהֵים וּבַמִּשְׁחָה. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, (שם טז) וַיִּשְׁלַח ה' בָּעָם אֶת

הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים. מִה נֶחֱשׁ כַּחוֹ
בְּפִיּוֹ, אִף כָּאֵן בְּפִהּ.

וּמִשָּׁה לֹא עָשָׂה כָּךְ, אֲלֵא הִכָּה,
וְלֹא הִשְׁלִים אֶת הַשֵּׁם, אֲלֵא חִזַּר
כְּרֵאוֹנוֹה בְּשֵׁם הַצּוֹר וְעוֹב אֶת
הַנְּחָשׁ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיִּף, וְלֹא כְּתוֹב
וַיִּדְבֵּר, כְּמוֹ שְׁנַצְטוּהָ וּדְבַרְתֶּם.
שְׁשֵׁנִינוּ, צוֹר - לְעִשׂוֹת, וְהַנְּחָשׁ -
לְדַבֵּר. וְכְתוֹב (שם) וַיִּף אֶת הַסֵּלַע
בְּמִטְהוֹ פַעַמִּים. אֶחָד שָׁל שְׁעֵבֵר,
וְאֶחָד שָׁל כְּעַת.

דְּמַדְנֵה, אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, בְּאוֹתָהּ
הַשְּׂעִיָּה נִשְׂאָר הַשֵּׁם. כְּלוֹמַר, שְׁלֵא
נִשְׁלַם בְּאוֹתָהּ הָאוֹת, שְׁעוֹב מִשָּׁה
הַנְּחָשׁ, וְלֹא נִשְׁלַם כָּל הַשֵּׁם.

שְׁדַרְי בְּצַד אֶחָד נִשְׁלַם בְּיָם, מִצַּד
אֲחֵר הַתְּחִיל בְּצוֹר, וְלֹא נִשְׁלַם
בְּנְחָשׁ. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא: עִשִׂיתְּ שִׁיתְחִיל שְׁמִי, וְלֹא
נִשְׁלַם לְעִשׂוֹת אוֹתוֹת? אִף אִתָּה
הַתְּחִלְתָּ וְלֹא תִשְׁלַם, לְכֵן לֹא
תִבְיֵאוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. הַתְּחִלְתָּ
לְהוֹצִיאֵם - לֹא תִשְׁלַם לְהַכְנִיסֵם
לְאַרְצָךְ, לְכֵן לֹא תִבְיֵאוּ.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, יָדַע לֵב מִשָּׁה
כְּרֵאוֹנוֹה שְׂפָחַד כְּשֵׁרָאָה הַנְּחָשׁ,
שְׂכָתוֹב (שְׁמוֹת ד) וַיִּגַּס מִשָּׁה מִפְּנֵיו.
הֵלֵב רָאָה, וְלֹא יָדַע.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, כְּתוֹב (בְּמַדְרַב כֹּא)
וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נְחָשׁ נְחֹשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ
עַל הַגָּס. עַל גַּס לֹא כְּתוֹב, אֲלֵא
עַל הַגָּס. רִצָּה לְהַתְּקִין וּלְהַשְׁלִים
מִה שְׂחָסַר. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא: מִשָּׁה, כְּתוֹב (שם כז)
לְהַקְדִישְׁנִי בְּמִים. בְּמִים וְלֹא
בְּדַבֵּר אַחֵר. כְּשֵׁם שֶׁהַתְּחִלְתִּי
בְּמִים, אֲנִי רוֹצֵה שִׁישְׁתַּלֵּם שְׁמִי
הַגָּס בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר,
בְּמִקוֹם שֶׁהִיָּה חָסַר לֹא הִשְׁלִים,
אֲבָל כָּאֵן נַעֲשֶׂה הַגָּס.

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּתוֹב (שם כֹּא)
עָשָׂה לָךְ שְׂרָף. עָשָׂה לָךְ -
לְתוֹעַלְתְּךָ. עָשָׂה לָךְ - תַּקַּן מִמֶּה
שְׂחָסַרְתָּ. עַם כָּל זֶה לֹא תַקַּן אֲלֵא

הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים. מִה נֶחֱשׁ חִילֵיהָ בְּפוֹמִיָּה,
אוֹף הִכָּא בְּפוֹמָא.

וּמִשָּׁה לֹא עָבִיד הִכִּי, אֲלֵא הִכָּה, וְלֹא אֲשָׁלִים
שְׂמָא, אֲלֵא חִזַּר כְּקַדְמִיתָא בְּשְׂמָא
דְּצוֹר, וְשִׁבַק דְּנְחָשׁ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּף,
וְלֹא כְתִיב וַיִּדְבֵּר, כְּמָה דְּאִתְּפַקֵּד וּדְבַרְתֶּם.
דְּתַנִּינָן, צוֹר לְמַעַבְד, וְנְחָשׁ לְמַלְלָא. וְכְתִיב וַיִּף
אֶת הַסֵּלַע בְּמִטְהוֹ פַעַמִּים, חַד דְּלִשְׁעֵבֵר, וְחַד
דְּהַשְׂתָּא.

תְּנִיָּא, אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר בַּה שְׁעִתָּא אֲשֶׁתְּאָר
שְׂמָא. כְּלוֹמַר, דְּלֵא אֲשֶׁתִּלִּים בַּהּ הוּא
אֵת, דְּשִׁבַק מִשָּׁה נְחָשׁ, וְלֵא אֲשֶׁתִּלִּים כָּל שְׂמָא.
דְּהָא בְּחַד גִּיסָא אֲשֶׁתִּלִּים בִּינְמָא. מְגִיסָא אַחְרָא
שְׂרִי בְּצוֹר, וְלֵא אֲשֶׁתִּלִּים בְּנְחָשׁ. אָמַר
לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲבַדְתָּ דְּשְׂרִי שְׁמִי, וְלֵא
אֲשֶׁתִּלִּים לְמַעַבְד אֲתִין. אוֹף אֵת שְׂרִית, וְלֵא
תְּשֶׁתִּלִּים. לְכֵן לֹא תִבְיֵאוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. שְׂרִית
לְאַפְקָא לוֹז, וְלֵא תִשְׁלִים לְאַעְלָאָה לְהוֹן
לְאַרְעָא, לְכֵן לֹא תִבְיֵאוּ.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר יָדַע לְבָא דְּמִשָּׁה בְּקַדְמִיתָא
דְּדַחִיל, כַּד חָמָא נְחָשׁ. דְּכְתִיב וַיִּגַּס מִשָּׁה
מִפְּנֵיו. לְבָא חָמָא, וְלֹא יָדַע.

אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, כְּתִיב וַיַּעַשׂ מִשָּׁה נְחָשׁ נְחֹשֶׁת
וַיִּשְׁמְהוּ עַל הַגָּס. עַל גַּס לֹא כְתִיב, אֲלֵא
עַל הַגָּס, בְּעַא לְאַתְקֵן וּלְאַשְׁלֵמָא מַה דְּחָסַר.
אָמַר לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, כְּתִיב
לְהַקְדִישְׁנִי בְּמִים, בְּמִים וְלֹא בְּדַבֵּר אַחֵר. כְּשֵׁם
שֶׁהַתְּחִלְתִּי בְּמִים, בְּעִינָא דִּישֶׁתִּלִּים בְּשְׁמִי הַגָּס
בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר אַתְרָא דְּחָסַר לֹא שְׁלִים,
אֲבָל אַתְּעַבִּיד נִסָּא הִכָּא.

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּתִיב עָשָׂה לָךְ שְׂרָף. עָשָׂה
לָךְ, לְתוֹעַלְתְּךָ. עָשָׂה לָךְ, תַּקַּן מִמֶּה
דְּחָסַרְתָּ. עַם כָּל זֶה לֹא תַקַּן אֲלֵא רְאִיָּה, שְׁהִיוּ

ראייה, שהיו רואים בנחש וחיים,
אבל השם לא נתקדש במים,
ונשאר חסר מהשאר.

ותקנת בראייה, (שם כז) עלה אל הר
העברים הנה וראה וגו', וראיתה
אתה ונאספת אל עמיד, (דברים לד)
הראיתך בעיניך ושמה לא
תעבר. בא וראה, שענשו היה
שאפלו ראייה לא תקן כראוי. כי
שעשה לו ראייה, בנה השלים לו
ראייה, אבל לא השלים שמו
במים כמו כל שאר השם.

אמר רבי יצחק, בפעם שאמר
הקדוש ברוך הוא לכן לא תביאו,
אמר משה: הנחש הנה היה
למקלה של עולם. אמר לו
הקדוש ברוך הוא: לא כן, דין
הוא לרשעים, וחיים לבעלי
אמת, שכתוב (במדבר כא) וראה אתו
וחי. באותה שעה ידע משה את
דרכיו, והצדיק עליו את הדין.

פתיח ואמר, (דברים לב) הצור תמים
פעלו, זהו הצור שאמרנו. אל
אמונה ואין עול, שכתוב וראה
אתו וחי, וכתוב (תהלים יח) האל
תמים דרכו.

אמר רבי חייא, והרי שנינו, אל
- גזרת הרחמים, כמו שנאמר
(במדבר כג) אל מוציאם ממצרים,
(שמות לד) אל רחום וחנון? אמר
לו, לא כן, ששנינו ששולטים
הרחמים על הדין. אל לבדו יכלת
הוא, והרשות היא שלו. מה זה
יכלת? שלטון, כלומר, שלטון
של אל, התגברת הגזרה שלו,
כמו שנאמר (בראשית לא) יש לאל
ידי, (הרשות שלו) היכלת של העין
הרע. אמר לו, והרי כתוב (דברים
ט) האל הגדול הגבור. אל גדול
מנצח, אל לבדו מנצח.

וכתוב (שם לב ט) הצור תמים פעלו
פי כל דרכיו משפט - הנה צור.
אל אמונה ואין עול וגו' - הנה
נחש עלי צור. נחור לדברים

רואין בנחש וחיין, אבל לא נתקדש שמה
במים, ונשאר חסר מהשאר.

ותקנת בראייה, (שם כז יב) עלה אל הר העברים
הנה וראה וגו', וראית אתה ונאספת
אל עמיד, (דברים לד ט) הראיתך בעיניך ושמה לא
תעבר. תא חזי, דעונשו הוה דאפילו ראייה
לא תקן כדחזי, כיון דעבד ליה ראייה, בהאי
אשלים ליה ראייה, אבל לא אשלים שמייה
במיא, כמו כל שאר שמה.

אמר רבי יצחק, בפעם שאמר קודשא בריך
הוא לכן לא תביאו. אמר משה, האי
חוויא לתקלא דעלמא הוה. אמר ליה קודשא
ברוך הוא לאו הכי, דינא הוה לחייביא, וחיין
למארי קשוט. דכתיב וראה אותו וחי. באותה
שעה ידע משה דרכיו, והצדיק עליו את הדין.
פתח ואמר, (שם לב ד) הצור תמים פעלו, דא הוא
צור דקא אמרינו. אל אמונה ואין עול,
דכתיב וראה אותו וחי. וכתיב (תהלים יח לא) האל
תמים דרכו.

אמר רבי חייא, והא תנינן א"ל גזרת רחמי.
כמה דאת אמר (במדבר כג כב) א"ל מוציאם
ממצרים. (שמות לד ו) א"ל רחום וחנון. אמר ליה
לאו הכי, דתנינן, דשליט רחמי על דינא. אל
בלחודוי יכולת הוא, ורשותא הוא דיליה.
מאי יכולת, שולטנותא. כלומר, שולטנותא
דא"ל, אתגבר גזרה דיליה. כמה דאת אמר
(בראשית לא כט) יש לאל ידי, (רשותא דיליה) יכולת דעינא
בישא. אמר ליה והא כתיב (דברים י ז) הא"ל
הגדול הגבור. אל גדול נצחא, אל בלחודוי
נצחא.

וכתוב (שם לב ד) הצור תמים פעלו פי כל דרכיו
משפט, הא צור. א"ל אמונה ואין עול
וגו', הא נחש עלי צור. נהדר למילי קדמאי,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אִשְׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אִשְׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחַן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזהרו כנור הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר וקדיש מין שימיא נהית - כיי לא תש-כיה מפיי זרעיו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - עה"ק בית שמש תובב"א

